

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 6/2019-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. januára 2019 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Vladimírom Ľuptákom, Námestie slobody 10, Prievidza, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 220/2017 a jeho rozsudkom z 11. októbra 2017 a Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 144/2017 a jeho rozsudkom z 10. augusta 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. decembra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou

namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 220/2017 a jeho rozsudkom z 11. októbra 2017 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“) a Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 144/2017 a jeho rozsudkom z 10. augusta 2017 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“ alebo len „namietané konania“).

2. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že Okresný súd Prievidza (ďalej len „okresný súd“) v konaní o zaplatenie sumy 55 216,52 € s prísl. prvýkrát rozhodol, že odporca (Eurotip s. r. o.) je povinný mu zaplatiť požadovanú sumu s 9 % úrokom z omeškania. Proti predmetnému rozsudku okresného súdu podal odvolanie odporca a krajský súd uznesením sp. zn. 4 Co 287/2012 z 15. apríla 2014 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s právnym názorom, že § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) nekonštituje právo kupujúceho odstúpiť od zmluvy iba preto, že reklamácia nebola vybavená v 30-dňovej lehote. Zákon o ochrane spotrebiteľa úpravu zodpovednosti za vady predanej veci nerozširuje o právo spotrebiteľa odstúpiť od zmluvy aj v prípade, že nejde o záručnú vadu, resp. že vôbec nejde o vadu predanej veci. Zodpovednosť za vady predanej veci vzniká iba v prípade existencie väd, na ktoré sa vzťahuje záruka. Vyslovil potom právny názor, že ustanovenie § 18 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa treba vyložiť tak, že i prípadné nevybavenie reklamácie v zákonnej 30-dňovej lehote nezakladá automaticky vznik nároku kupujúceho na vrátenie kúpnej ceny, pretože súd sa musí existenciou tvrdených väd zaoberať a následne vyhodnotiť, či došlo zo strany kupujúceho k účinnému zrušeniu zmluvy.

3. Následne okresný súd rozsudkom z 19. decembra 2016 návrh sťažovateľa zamietol. Proti predmetnému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

Obdobne o dovolaní sťažovateľa z 2. novembra 2017 rozhodol najvyšší súd tak, že jeho dovolanie zamietol [ako dôvod dovolania uviedol, že rozsudok krajského súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku].

4. Sťažovateľ citujúc označené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj ustanovenia čl. 2 ods. 1 a 2 a čl. 3 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov uvádza, že krajský súd vo svojom uznesení „*č.j. 4Co 287/2012 a rozsudku č.j. 4Co 144/2017 rozhodol v rozpore so znením §-u 18 ods.4 zákona č.250/2007 Z.z... čím má zato, že v konaní pred Krajským súdom... a Najvyšším súdom... došlo k vade uvedenej v ustanovení §-u 421 ods. 1 písm. b) Csp, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu I. inštancie a záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.*“.

5. Sťažovateľ v petite na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jeho v bode 1 označených postupom najvyššieho súdu a krajského súdu v namietaných konaniach, zruší napadnuté rozsudky najvyššieho súdu a krajského súdu a požaduje vec vrátiť na ďalšie konanie. Okrem toho sa domáha aj náhrady trov konania.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

9. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania.

10. Ústavný súd zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde).

11. Ústavný súd v zhode so svojou skoršou judikatúrou považuje za potrebné zdôrazniť, že zmyslom inštitútu splnomocnenia je, že sa udeľuje inej osobe v rozsahu vymedzenom splnomocniteľom, pričom splnomocniteľ uvedeným úkonom dáva tretím osobám najavo, v akom rozsahu ho splnomocnená osoba zastupuje (m. m. I. ÚS 607/2017, I. ÚS 257/2017, I. ÚS 490/2017, I. ÚS 16/2018).

12. Ústavný súd vzhľadom na dikciu ustanovenia § 20 zákona o ústavnom súde konštatuje, že hoci sťažovateľ spolu so sťažnosťou doručil aj splnomocnenie pre advokáta označené – bez kontextu na samotný obsah splnomocnenia – ako „*zastupovanie pred Ústavným súdom SR*“, a to „*v rozsahu prác (malo byť zrejme práv, pozn.) a povinností podľa Trestného poriadku Občianskeho súdneho poriadku*“. Na tomto mieste sa žiada dodať, že splnomocnenie pre advokáta sa v konaní pred ústavným súdom udeľuje podľa zákona o ústavnom súde (bod 8), a nie na základe Trestného poriadku či Občianskeho súdneho poriadku. Predmetné splnomocnenie bolo teda udelené bez označenia veci alebo postupu orgánu verejnej moci, resp. konkrétneho právoplatného rozhodnutia, opatrenia či iného zásahu, ktoré majú byť v konaní pred ústavným súdom sťažnosťou napadnuté. V prípade, že sťažovateľ mieni udeliť splnomocnenie advokátovi na zastupovanie pred ústavným súdom v konaní o jeho sťažnosti smerujúcej proti súdnemu rozhodnutiu, je potrebné, aby splnomocnenie obsahovalo nezameniteľné a dostatočne určité označenie predmetu konania o sťažnosti, ktorým je právoplatné rozhodnutie súdu minimálne s identifikačnými údajmi: o aký druh rozhodnutia ide (napr. rozsudok, uznesenie), označenie súdu, ktorý rozhodnutie vydal, označenie veci, na ktorú sa rozhodnutie vzťahuje (uvedením jej spisovej značky alebo čísla konania), a dátum (čas) vydania rozhodnutia (deň, mesiac a rok). V tejto súvislosti pozornosti ústavného súdu neušlo, že predmetné splnomocnenie z 12. decembra 2018 bolo dané aj „*v rozsahu prác a povinností podľa... Občianskeho súdneho poriadku*“, ktorý procesný predpis už dávno nie je platnou právnou normou.

13. Ústavný súd vychádzajúc z obsahu sťažnosti súčasne konštatuje, že sťažnosť napriek tomu, že sťažovateľ je zastúpený advokátom, nespĺňa aj ďalšie náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, keďže sťažnosť ako celok pôsobí zmätočne a nezrozumiteľne, nie je vecne vôbec odôvodnená, pričom pre ústavný súd bolo problematické jednoznačne ustáliť predmet sťažnostných námietok z ústavného hľadiska (argumentáciu uvedenú v bode 4 za takú ústavný súd nemôže považovať, pozn.). Sťažovateľ v sťažnosti uvádza v podstate tie isté argumenty, ktoré uplatnil už v odvolacom či dovolacom konaní a iba pokračuje v súdnom spore inými prostriedkami, avšak bez náležitej ústavnoprávnej argumentácie.

Ústavnému súdu predovšetkým neprináleží prehodnocovať skutkové zistenia súdov a ani posudzovať výklad zákona a posúdenie vecí sťažovateľa zo strany všeobecných súdov (obdobne I. ÚS 397/2016). Okrem toho v zmysle navrhovaného petitu podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde sťažovateľ neuviedol ani orgán, ktorému by sa vec mala vrátiť na ďalšie konanie, čo tiež potvrdzuje vady tejto sťažnosti.

14. Uvedené nedostatky zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti sťažovateľa boli preto prvotným dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie ústavný súd sťažovateľa na odstránenie nedostatkov sťažnosti nevyzýval. V súvislosti s uvedenými nedostatkami ústavný súd pripomína, že tieto nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). Ústavný súd v tejto súvislosti už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“ Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

15. Obiter dictum ústavný súd uvádza, že aj keby zistené vady odôvodnenia a petitu sťažnosti (ktoré boli dôvodom na odmietnutie sťažnosti, pozn.) neexistovali, sťažnosti sťažovateľa by aj tak nebolo možné vyhovieť, pretože napadnuté súdne rozhodnutia nie sú arbitrárne a ani zjavne neodôvodnené (obdobne napr. I. ÚS 433/2017).

16. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. januára 2019